

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Samenvatting

De voorliggende overeenkomst is een traditionele algemene kaderovereenkomst die drie aspecten behelst, met name het politieke, het economische en de samenwerking in verschillende andere domeinen.

Deze kaderovereenkomst tussen de EU en Australië dient de nieuwe juridische basis te worden van de relaties tussen de verschillende partijen.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling "Vlaanderen maakt deel uit van een slagkrachtige EU" uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking.

2. Situering

2.1. De relaties tussen de Europese Unie, Vlaanderen en Australië

De Europese Unie

Australië heeft nauwe en sterke historische en traditionele banden met Europa. De Australische bevolking bestaat naast de Aboriginals vooral uit Europese inwijkelingen.

De EU en Australië hebben een jarenlange coöperatieve relatie in diverse gebieden ontwikkeld op basis van hun gezamenlijke verklaring van 1997 over de betrekkingen en van een aantal bilaterale sectorale overeenkomsten. Het kader van het EU-Australië partnerschap van 29 oktober 2008 vormt een solide basis voor de bilaterale betrekkingen. Het partnerschapskader is een actie-georiënteerd document met de nadruk op de praktische samenwerking.

Australië is een belangrijke economische en commerciële partner voor de EU. Australië was in 2016 de 3de grootste handelspartner (na China en Japan) voor de EU. De EU-goederenexport naar Australië omvat voornamelijk voertuigen en machines, maar er is ook een handelsoverschot in de agrovoedingssector. De Australische export naar de EU omvat vooral mineralen en landbouwproducten.

Op 15 november 2015 verklaarden de leiders van de EU en Australië zich akkoord om de werkzaamheden aan te vatten met het oog op het opstarten van onderhandelingen over een vrijhandelsakkoord. De besprekingen over de ontwerpmandaten voor de opening van de onderhandelingen met Australië en Nieuw-Zeeland over vrijhandel werden intussen opgestart.

Vlaanderen

Tijdens de Eerste Wereldoorlog vochten meer dan 300.000 Australiërs mee met de geallieerde troepen. Van de 60.000 gesneuvelden liggen er tussen 12.000 en 15.000 begraven in België. Twee derden hebben een geïdentificeerd graf in de omgeving van Ieper. De namen van andere slachtoffers staan op de Ieperse Menenpoort. Het aantal omgekomen Australiërs is het hoogste van alle troepen van het Britse Gemenebest. In Australië heeft de herdenking van de Eerste Wereldoorlog een breed draagvlak. Het nationalisme werd er tijdens de Slag om Passendale aangewakkerd. Dit alles heeft geleid tot de natievorming. Australiërs gaan er nog steeds vanuit dat hun nationaal bewustzijn voortkomt uit de Eerste Wereldoorlog. De helden die hiervoor gezorgd hebben liggen in Vlaanderen begraven. Dit is een belangrijke factor bij het herdenken van de Eerste Wereldoorlog en bij de herinnering aan Vlaanderen.

Ook in de Tweede Wereldoorlog vochten ongeveer een miljoen Australiërs. Zowel mannen als vrouwen leverden strijd tegen Duitsland en Italië in Europa, het Middellandse Zeegebied en Noord-Afrika, enerzijds, en tegen Japan in Zuidoost-Azië en het gebied van de Stille Oceaan, anderzijds.

Vlaanderen heeft op 22 april 2009 een overeenkomst gesloten met Australië inzake samenwerking op het vlak van de gezamenlijke geschiedenis van de Wereldoorlogen van de twintigste eeuw.

Op het vlak van buitenlandse handel bekleedde Australië in 2016 de 30^e plaats op de lijst van Vlaamse exportbestemmingen met een totale uitvoer van ongeveer 1,54 miljard euro. De Vlaamse import uit Australië bedroeg in 2016 ongeveer 605,9 miljoen euro, wat goed was voor een 48^e plaats.

2.2. Schets van het partnerland

Algemeen

Australië, officieel het Gemenebest Australië (*Commonwealth of Australia*), bestaat uit het Australische vasteland en een groot aantal eilanden in de Indische en Grote Oceaan, waarvan Tasmanië het grootste is. Het ligt ten noordwesten van Nieuw-Zeeland en ten zuiden van Indonesië, Oost-Timor en Papoea-Nieuw-Guinea.

Het Gemenebest Australië werd in 1901 onafhankelijk van het Verenigd Koninkrijk, maar bleef een constitutionele monarchie met de Britse vorst of vorstin als staatshoofd. Daarnaast is Australië ook een federale staat en een parlementaire democratie. Koningin Elizabeth II is het staatshoofd. Zij wordt vertegenwoordigd door de gouverneur-generaal van Australië, die door de Kroon wordt aangesteld op advies van de Australische eerste minister. De huidige eerste minister is Malcolm Turnbull.

Economische gegevens

Australië beschikt over de 13de grootste economie ter wereld. Australië blijft immers systematisch in de hoogste regionen van de OESO-lijst van de sterkst ontwikkelde economieën. Het heeft een vrijemarkteconomie, die wordt gedomineerd door de dienstensector. Verder is Australië de vierde grootste producent en de grootste exporteur van steenkool ter wereld. Over een paar jaar is Australië de grootste aardgasproducent ter wereld.

Buitenlands beleid

Australië is lid van de Verenigde Naties, de G20, het Gemenebest van Naties, de OESO en de WTO. Daarnaast is Australië partner in het TPP (het Trans-Pacific Partnership), een vrijhandelsakkoord onderhandeld tussen de NAFTA-landen (VS, Canada en Mexico) en 9 andere landen rond de Stille Oceaan. Hoewel de Amerikaanse president een executive order tekende waarmee de VS zich terugtrok uit het TPP-akkoord, worden diplomatieke demarches ondernomen om toch door te gaan met dit verdrag met 11 staten waarbij enkel technische aanpassingen zouden worden doorgevoerd. Het behoudt zijn waarde aangezien belangrijke landen overeenstemming konden vinden in regels over de internationale handel.

3. Inhoud

De voorliggende overeenkomst is een traditionele algemene kaderovereenkomst die drie traditionele aspecten behelst, met name het politieke, het economische en de samenwerking in verschillende andere domeinen. Deze kaderovereenkomst tussen de EU en Australië dient de nieuwe juridische basis te worden van de relaties tussen de verschillende partijen.

Deze kaderovereenkomst zorgt voor een sterke basis voor de verdere ontwikkeling van onder meer de samenwerking op het vlak van het buitenlands en veiligheidsbeleid, duurzame ontwikkeling, hulpverlening, economische en handelskwesties, justitie, onderzoek en innovatie, onderwijs en cultuur en mondiale uitdagingen.

De voorliggende overeenkomst volgt in belangrijke mate de inhoud van de kaderakkoorden die met gelijkaardige partners werden afgesloten, met name Zuid-Korea, Canada en Nieuw-Zeeland. Het kaderakkoord tussen de EU en Zuid-Korea is in werking getreden op 1 juni 2014. De akkoorden met Canada en Nieuw-Zeeland werden reeds ondertekend. De Vlaamse instemmingsprocedure voor beide akkoorden werd inmiddels afgerond met de decreten van 20 oktober 2017. Met Japan lopen de onderhandelingen over een gelijkaardig akkoord nog.

4.Procedureverloop

4.1. Totstandkoming

In 2008 sloot de EU een niet-bindend partnerschapskader met Australië. Dit kader werd in 2009 geüpdatet. De voorliggende kaderovereenkomst zal het partnerschapskader van 2008, zoals herzien in 2009, actualiseren en vervangen.

In het kader van de post-Lissabonstrategie was een verdere verbetering van de relatie tussen de EU en Australië wenselijk. Australië toonde interesse in het aangaan van een juridisch bindende relatie met de EU in de vorm van een kaderovereenkomst.

Op 31 oktober 2011 gingen de onderhandelingen van start. Een ontwerp van kaderovereenkomst werd geparafeerd op 5 maart 2015 in Canberra.

4.2. Gemengd karakter en ondertekening

Tijdens zijn vergadering d.d. 8 mei 2015 legde de Werkgroep gemengde verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van de overeenkomst vast. Zowel de federale overheid als de gewesten, de gemeenschappen, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest oefenen hun bevoegdheden uit. In zijn brief van 21 september 2015 deelde de voorzitter van de ICBB aan de minister-president van de Vlaamse Regering mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd, zodat het verslag definitief is goedgekeurd.

De WGV besliste ook de overeenkomst te laten ondertekenen volgens formule 3 van de ICBB, dit wil zeggen één enkele handtekening in naam van het Koninkrijk België, doch met vermelding van al de betrokken overheden onder de handtekening. Dit is de gebruikelijke formule voor de ondertekening door België van verdragen tussen de EU en derde landen.

4.3. Advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

De Raad van State, afdeling Wetgeving, bracht advies uit op 22 januari 2018 met kenmerk 62.626/VR.

a. Vermelding van de Franse Gemeenschapscommissie

De Raad van State stelt, in lijn met eerdere adviezen, dat het beter was geweest om de Franse Gemeenschapscommissie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (FGC) op te nemen in de vermelding van al de bevoegde overheden.

De stelling dat de FGC bij de ondertekening van gemengde verdragen zou moeten worden vermeld, berust niet op een juridische grond maar op een opportuniteitsoverweging. De grondslag van de vermelding van de gemeenschappen en de gewesten in de aanhef van gemengde verdragen is immers het samenwerkingsakkoord Gemengde Verdragen van 8 maart 1994 en de op grond daarvan in de ICBB uitgewerkte ondertekeningsformules. De FGC is evenwel geen partij bij dit samenwerkingsakkoord, en er is geen juridische verplichting om de FGC op dezelfde manier bij de totstandkoming van gemengde verdragen te betrekken als de gemeenschappen en de gewesten.

Artikel 167 van de Grondwet (Gw.) dat bij de totstandkoming van verdragen het beginsel 'in foro interno, in foro externo' huldigt en dat gelijktijdig met artikel 138 Gw. over de decreetgevende bevoegdheid van de FGC werd aangenomen, voorziet niet in een internationale bevoegdheid van de FGC, en de FGC is evenmin partij bij de samenwerkingsakkoorden rond buitenlands beleid. In een deel van de Franstalige rechtsleer stelt men dat dit een vergetelheid zou zijn van de grondwetgever (R. WITMEUR, *La Commission Communautaire Française: une copie à revoir pour un État fédéral achevé?*, Brussel, Bruylant, 1995, 62). De Vlaamse Regering is evenwel van oordeel dat er geen principiële bezwaar bestaat tegen een verschillende benadering door de grondwetgever van de gemeenschappen en de gewesten, die op grond van artikel 1 Gw. de constituerende delen zijn van de federale staat, en een afgeleide instantie zoals de FGC.

Een soortgelijk verschil wordt overigens ook gemaakt voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC). Voor de GGC werd immers een aparte regeling getroffen op grond waarvan zij wel per ordonnantie haar instemming betuigt met verdragen die betrekking hebben op persoonsgebonden aangelegenheden, maar geen machtiging tot ondertekening verleent.

Een deel van de rechtsleer analyseert het feit dat in artikel 167 Gw. geen sprake is van verdragsluitende bevoegdheden voor de FGC dan ook terecht als een verschil in behandeling gestoeld op de Grondwet zelf, die dus geen ontoelaatbare discriminatie uitmaakt in vergelijking met de gemeenschappen en gewesten (M. LEROY & A. SCHAUS; "Les relations internationales", in X, Les réformes institutionnelles de 1993. Vers un fédéralisme achevé?, Brussel, Bruylant, 1994, 40 en verder). In een eerder advies van 1998 maakte de Raad van State zelf overigens al duidelijk dat de betrokkenheid van de FGC bij de totstandkoming van gemengde verdragen niet noodzakelijk op dezelfde manier moet worden geregeld als voor de gemeenschappen en de gewesten.

De Raad spreekt in dat advies over een of andere betrokkenheid ("d'une manière ou d'une autre", advies 22.270/4 van 18 maart 1998). Het feit dat voor de GGC geopteerd is voor een andere vorm van betrokkenheid, waarbij zij geen machtiging dient te verlenen tot ondertekening en niet vermeld wordt onder de Belgische handtekening, toont aan dat er verschillende gradaties van betrokkenheid mogelijk zijn.

De stelling van de Raad dat het tot de rechtszekerheid zou bijdragen wanneer de FGC bij een gemengd verdrag onder de handtekening van België wordt vermeld, kan evenmin worden onderschreven. België is immers als staat partij bij een gemengd verdrag en ook internationaal aansprakelijk voor de naleving ervan. De gemeenschappen, gewesten en gemeenschapscommissies zijn geen zelfstandige partijen bij het gemengde verdrag in kwestie, maar komen, gelet op hun autonomie, tussen in de totstandkomings- en instemmingsprocedure. Het is evenwel de Koning die de gemengde verdragen namens België als geheel op internationaal vlak bekrachtigt (artikel 12 en 13 van het samenwerkingsakkoord Gemengde Verdragen van 8 maart 1994). De vermelding van de gemeenschappen en gewesten in de aanhef van een gemengd verdrag maakt van de gemeenschappen en de gewesten geen afzonderlijke partijen, en dient veeleer het doel van de internationale uitstraling van het federale karakter van de Belgische staat. Het is daarom verantwoord dat deze vermelding enkel betrekking heeft op de gemeenschappen en gewesten, krachtens artikel 1 Gw. de dragers van de federatie, en niet op afgeleide instanties als de gemeenschapscommissies. Er anders over oordelen zou indruisen tegen artikel 1 Gw.

b. Adviesraden

De Raad merkt op dat sinds de opheffing van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV), er geen overkoepelende strategische adviesraad meer is die voor het geheel van de overeenkomst advies kan uitbrengen. Hij vraagt zich af of bijgevolg de verschillende materieel bevoegde adviesraden niet elk wat hun betreft advies moeten uitbrengen over het ontwerp.

De Raad deelt het standpunt niet dat dit soort akkoorden kaderovereenkomsten zijn die op zich geen gevolgen hebben voor de verschillende beleidsdomeinen en dus niet voor advies worden voorgelegd aan een andere adviesraad; aangezien bij het akkoord alleen een mogelijkheid wordt gecreëerd om samenwerking op te zetten.

Ten eerste dient aan de verschillende adviesraden over elk voorontwerp van decreet op hun domein om advies te worden gevraagd, ongeacht het belang van de wijziging. Ten tweede wijst de Raad erop dat de beslissing om een kader voor samenwerking te creëren op zich al een beleidsmatige beslissing is. Dit geldt a fortiori indien, zoals in dit geval, die samenwerking via de Europese Unie wordt georganiseerd en waarbij de verdere beleidsinvloed van de nationale overheden beperkt zal zijn. De Raad van State besluit daarom dat de materieel bevoegde adviesraden alsnog moeten worden geconsulteerd.

Het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen werd alsnog aangevraagd.

c. Multilaterale verdragen

De Raad stelt vast dat de partijen bij de kaderovereenkomst zich verbinden tot samenwerking op verschillende domeinen, waarbij vaak de afspraak om verdere stappen te ondernemen tot bekrachtiging en tenuitvoerlegging van multilaterale verdragen over de betrokken aangelegenheid, de vertrekbasis vormt voor die samenwerking.

Overeenkomstig artikel 6, lid 3, a), van de kaderovereenkomst engageren de partijen zich om "alle noodzakelijke maatregelen te nemen, gericht op ondertekening of bekrachtiging van, of toetreding tot alle relevante internationale instrumenten" inzake de strijd tegen de verspreiding van massavernietigingswapens en de overbrengingsmiddelen. De Raad merkt op dat België het 'Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons', aangenomen te New York op 7 juli 2017, niet heeft ondertekend.

De Vlaamse Regering antwoordt dat dit tot de bevoegdheden van de federale overheid behoort. Vlaanderen wordt hierover niet geconsulteerd. Wat nucleaire ontwapening betreft en het opslagen van wapens op het grondgebied van het Vlaamse Gewest, onderschrijft de Vlaamse Regering uiteraard het objectief vooropgesteld in het non-proliferatieverdrag, namelijk de uiteindelijke eliminatie van alle kernwapens in de wereld.

België behoort tot een groep van achttien landen die de zogenaamde progressieve aanpak, een combinatie van wettelijke en niet-wettelijke maatregelen, voorstaat. Minister Reynders heeft zijn standpunt bepaald tijdens een bespreking in de Kamer op 14 december 2016. Hij antwoordde toen onder meer dat België tegen de VN-resolutie inzake onderhandelingen over een kernwapenverbod gestemd heeft, omdat hij gelooft dat een dergelijke maatregel niet zal bijdragen tot de effectieve eliminatie van kernwapens. Zonder de deelname van de kernwapenstaten en zonder een betrouwbaar verificatiemechanisme zal een dergelijk verdrag niet tot de ontmanteling van zelfs één kernwapen leiden, aldus minister Reynders.

Zowel via het bereiken van gemeenschappelijke posities in de EU als via ad-hoc initiatieven met bereidwillige NAVO-partners, moet België blijven pleiten voor verdere vooruitgang in de vermindering van de bestaande strategische nucleaire arsenalen, conform de resolutie van dit Vlaams Parlement.

Daarnaast wijst de Raad van State ook op de bekrachtiging door België van het 'Amendement to article 124 of the Rome Statute of the International Criminal Court', gedaan te Den Haag op 26 november 2015.

De Vlaamse Regering antwoordt dat dit tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort. Het voorontwerp van wet houdende instemming met het amendement op artikel 124 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof en de Memorie van toelichting bij dit voorontwerp werden door de "Werkgroep Wetgeving" van de Interministeriële Commissie voor humanitaire recht (ICHR) voorbereid. Het administratieve instemmingsdossier wordt door de technisch bevoegde dienst van de FOD Buitenlandse Zaken, de Directie Internationaal Publiek Recht, vervolledigd zodat de parlementaire procedure kan ingeleid worden.

d. De Gemengde Commissie

De Raad van State merkt op dat de overeenkomst voorziet in de oprichting van een aantal organen, waaronder de Gemengde Commissie en dat deze beslissingsbevoegdheid hebben. De Raad verwijst hierbij naar het eerder gegeven advies met kenmerk 53.978/VR waarin de Raad aangeeft dat het noodzakelijk is om binnen België ook de nodige procedures op te zetten om de Belgische standpuntbepaling en vertegenwoordiging in deze commissie te regelen. Het huidige samenwerkingsakkoord inzake de vertegenwoordiging in de Raad van de Europese Unie van 8 maart 1994 biedt onvoldoende juridische basis.

Zoals de Raad opmerkt, moeten de vertegenwoordiging en de standpuntbepaling namens België in de Gemengde Commissie in afwachting van een samenwerkingsakkoord overeenkomstig artikel 92bis, §4bis, tweede lid, BWHI, het voorwerp uitmaken van een overleg tussen de betrokken regeringen (BWHI: bijzondere wet tot hervorming der instellingen).

In de praktijk gebeurt dit in de zogenaamde DGE-coördinatie, voorzien door het voormelde samenwerkingsakkoord inzake de vertegenwoordiging in de Raad van de Europese Unie van 8 maart 1994 (DGE: directie-generaal Europese Zaken en Coördinatie). De Vlaamse Regering is vragende partij om bij herziening van dit en andere samenwerkingsakkoorden, die binnen het Overlegcomité aan bod komen, het toepassingsgebied uit te breiden naar hogervermelde organen.

4.4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

In zijn brief van 19 februari 2018 liet de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) weten geen advies te formuleren vanuit selectiviteitsoverwegingen en omwille van de beperkte beleidsimpact.

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

In de preambule wordt onder meer gewezen op de nauwe historische, politieke economische en culturele banden tussen de EU en Australië, en de wil om de samenwerking te verdiepen op grond van gemeenschappelijke waarden en tot wederzijds voordeel.

Titel I – Doel en grondslag van de overeenkomst (artikelen 1 en 2)

In deze titel worden de algemene principes en het doel van de samenwerking opgesomd.

Deze overeenkomst heeft tot doel een versterkt partnerschap tussen de partijen op te bouwen, een kader te voorzien om de samenwerking te faciliteren en te stimuleren op gebieden van wederzijds belang en de samenwerking te bevorderen met het oog op het ontwikkelen van oplossingen voor regionale en mondiale uitdagingen (artikel 1).

Respect voor de democratische beginselen, de mensenrechten, de fundamentele vrijheden en de rechtsstaat vormen een essentieel element van deze overeenkomst. De partijen bevestigen hun verbintenis om duurzame ontwikkeling te bevorderen, samen te werken om het hoofd te bieden aan de gevolgen van de klimaatverandering en de globalisering, en bij te dragen tot het halen van de ontwikkelingsdoelstellingen. De uitvoering van deze overeenkomst berust op de beginselen van dialoog, wederzijds respect, gelijkwaardig partnerschap, consensus en eerbiediging van het internationaal recht.

Titel II – Politieke dialoog en samenwerking inzake buitenlands beleid en veiligheidskwesties (artikelen 3 – 11)

Artikel 3 beschrijft het doel van de politieke dialoog en de manier waarop die dialoog wordt gevoerd.

De partijen delen een engagement van het bevorderen van de essentiële beginselen met betrekking tot democratische waarden, mensenrechten en de rechtsstaat en zullen samenwerken aan en coördineren waar nodig bij de praktische bevordering van deze beginselen (artikel 4).

In deze titel gaat ook aandacht naar crisisbeheersing (artikel 5), de strijd tegen de verspreiding van massavernietigingswapens en de overbrengingsmiddelen daarvan (artikel 6), het illegaal produceren en verhandelen van handvuurwapens en lichte wapens en andere conventionele wapens (artikel 7), de ernstige misdaden waarmee de internationale gemeenschap wordt geconfronteerd en het Internationaal Strafhof (artikel 8) en de samenwerking in de strijd tegen terrorisme (artikel 9).

De partijen zullen standpunten uitwisselen en samenwerken in regionale en internationale fora en organisaties (artikel 10). Verder erkennen de partijen het belang van samenwerking en de uitwisseling van ideeën over internationale veiligheid en cyberspace (artikel 11).

Titel III – Samenwerking inzake mondiale ontwikkeling en humanitaire hulp (artikelen 12 en 13)

De partijen herbevestigen hun verbintenis om bij te dragen aan een duurzame economische groei en armoedebestrijding, het versterken van de samenwerking inzake internationale ontwikkeling, en de bevordering van de doeltreffendheid van hulp en ontwikkeling, met een bijzondere aandacht voor implementatie op nationaal niveau. Verder beschrijft dit artikel hoe in dit domein kan worden samengewerkt (artikel 12).

Artikel 13 beschrijft de samenwerking op het gebied van de humanitaire hulp.

Titel IV – Samenwerking inzake economische en handelsaangelegenheden (artikelen 14 – 31)

Deze titel heeft aandacht voor de dialoog inzake het economisch beleid. De partijen handhaven de dialoog en stimuleren de uitwisseling van informatie en ervaringen over de macro-economische beleidsmaatregelen en tendensen (artikel 14). De partijen bevorderen de ontwikkeling en de diversificatie van hun onderlinge handel en investeringen. Zij streven naar het bevorderen van de bilaterale handels- en investeringsstromen door het opheffen van handelsbelemmeringen, meer bepaald door het wegnemen van niet-tarifaire belemmeringen en door maatregelen te treffen voor een betere transparantie en naar de ontwikkeling van het multilaterale handelssysteem (artikel 15).

De samenwerking heeft betrekking op investeringen (artikel 16), overheidsopdrachten (artikel 17), technische handelsbelemmeringen (artikel 18), sanitaire en fytosanitaire kwesties en dierenwelzijn (artikel 19), de samenwerking op douanegebied (artikel 20), de bescherming van intellectuele eigendomsrechten (artikel 21), mededingingsbeleid (artikel 22), diensten (artikel 23), financiële diensten (artikel 24), belastingen (artikel 25), transparantie (artikel 26), grondstoffen (artikel 27), de samenwerking tussen bedrijven (artikel 29), het maatschappelijk middenveld (artikel 30) en toerisme (artikel 31)

De partijen bevestigen hun engagement om de ontwikkeling van de internationale handel en investeringen op zodanige wijze te bevorderen dat tot de doelstelling van duurzame ontwikkeling wordt bijgedragen. Zij informeren elkaar over het gevoerde beleid (artikel 28).

Titel V – Samenwerking inzake justitie, vrijheid en veiligheid (artikelen 32 – 40)

Artikelen 32 en 33 behandelen de juridische, justitiële en gerechtelijke samenwerking en de samenwerking inzake rechtshandhaving. Specifieke aandacht wordt gegeven aan de samenwerking op het gebied van de bestrijding van terrorisme, grensoverschrijdende georganiseerde misdaad en corruptie (artikel 34), bij de drugsbestrijding (artikel 35), bij de bestrijding van cybercriminaliteit (artikel 36), bij de bestrijding van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme (artikel 37), asiel en migratie (artikel 38), consulaire bescherming (artikel 39) en de bescherming van persoonsgegevens (artikel 40).

Titel VI – Samenwerking op het gebied van onderzoek, innovatie en de informatiemaatschappij (artikelen 41 en 42)

De partijen komen overeen hun samenwerking te versterken op het gebied van wetenschap, onderzoek en innovatie ter ondersteuning van of aanvulling bij de overeenkomst van 23 februari 1994 inzake de wetenschappelijke en technische samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en Australië (artikel 41).

De partijen erkennen het essentiële belang van informatie- en communicatietechnologieën voor de economische en sociale ontwikkeling. De samenwerking richt zich onder meer op de uitwisseling van standpunten over verschillende aspecten van de informatiemaatschappij, over de koppeling en interoperabiliteit van onderzoeksnetwerken, infrastructuur en diensten voor wetenschappelijke gegevens, over de normalisering, certificering en verspreiding van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën, over de beveiligingsvraagstukken en over de internationale roamingkosten (artikel 42).

Titel VII – Samenwerking op het gebied van onderwijs en cultuur (artikelen 43 en 44)

De partijen erkennen de belangrijke bijdrage van onderwijs en opleiding tot het scheppen van kwaliteitsbanen en duurzame groei voor de kenniseconomie (artikel 43).

Artikel 44 gaat over de samenwerking op het gebied van cultuur, de audiovisuele sector en de media. De partijen beogen een nauwere samenwerking in de culturele en creatieve sectoren, teneinde onder meer wederzijds begrip en kennis van hun respectieve culturen te bevorderen. Zij streven naar een bevordering van culturele uitwisselingen en gezamenlijke initiatieven en naar samenwerking in internationale fora zoals de UNESCO om gemeenschappelijke doelstellingen na te streven en culturele diversiteit te bevorderen.

Titel VIII – Samenwerking op het gebied van duurzame ontwikkeling, energie en vervoer (artikelen 45 -54)

Diverse samenwerkingsgebieden worden in deze titel behandeld. Voor Vlaanderen is de samenwerking in volgende sectoren van belang:

- milieu en natuurlijke hulpbronnen (artikel 45);
- klimaatverandering (artikel 46);
- energie (artikel 48);
- vervoer (artikel 49);
- landbouw en plattelandsontwikkeling (artikel 50);
- duurzaam bosbeheer (artikel 51);
- maritieme zaken en visserij (artikel 52);
- werkgelegenheid en sociale zaken (artikel 53);
- volksgezondheid (artikel 54).

Een ander samenwerkingsgebied dat in deze titel besproken wordt, is de civiele bescherming, meer bepaald het beperken van de gevolgen van natuurrampen en door de mens veroorzaakte rampen (artikel 47).

Titel IX – Institutioneel kader (artikelen 55 - 57)

Artikel 55 bepaalt de verhouding tot de andere overeenkomsten of regelingen.

De partijen richten een Gemengde Commissie op die zorgt voor de goede werking en uitvoering van de overeenkomst. De Gemengde Commissie zal eenmaal per jaar afwisselend in de Europese Unie en Australië bijeenkomen (artikel 56).

Tot slot bevat artikel 57 de regelingen voor de tenuitvoerlegging en de geschillenbeslechting.

Titel X – Slotbepalingen (artikelen 58 – 64)

Deze titel bevat de gebruikelijke artikelen inzake de definitie van 'partijen' (artikel 58), financiële samenwerking (artikel 59), openbaarmaking van informatie (artikel 60), inwerkingtreding, voorlopige toepassing, looptijd en beëindiging (artikel 61), kennisgevingen (artikel 62), territoriale toepassing (artikel 63) en authentieke teksten (artikel 64).

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS